

Arrest

nr. 111 715 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-P. DOCQUIR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Azerbeidzjaanse nationaliteit bezit en van Azerische origine bent. U bent afkomstig van Baku.

U verklaart dat u sinds 2006 regelmatig naar islamitische bijeenkomsten ging in uw wijk in Baku. U was nieuwsgierig wat daar werd verteld en u ging eens luisteren. Tijdens die bijeenkomsten werd er over religie gepraat en werden meningen uitgewisseld.

In april 2009 werd uw broer E. (...) opgepakt in Iran. Hij was naar een begrafenis gegaan in Nakhitchevan en op de terugweg werd hij aan de grens met Iran gearresteerd door de Iraanse autoriteiten, onder het voorwendsel dat zijn paspoort niet in orde was. De eigenlijke reden van zijn arrestatie was volgens u echter dat uw broer E. (...) zich kritisch uitliet over het strenge islamitische

regime in Iran. Uw ouders schreven brieven naar allerlei overheidsinstellingen, maar die deden niets. Pas toen jullie ermee begonnen te dreigen om klacht in te dienen bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens zijn de Azerbeidzjaanse autoriteiten in actie geschoten om uw broer vrij te krijgen, wat uiteindelijk ook is gelukt.

Ongeveer een maand nadat E. (...) was gearresteerd, bent u naar Moskou gegaan, omdat u bang was om ook problemen te krijgen. In Azerbeidzjan zijn namelijk ook radicale islamisten actief die van Azerbeidzjan een islamitische staat willen maken. In de moskee waar u vaak naartoe ging werd ook steeds vaker gepredikt voor een islamitische staat in Azerbeidzjan. U ging hier echter niet mee akkoord en gaf regelmatig openlijk uw mening hierover tijdens de islamitische bijeenkomsten. Ook raadde u jongeren openlijk af om naar dergelijke bijeenkomsten te gaan, daar zij volgens u te radicaal waren. Hierdoor werd u regelmatig bedreigd door islamisten die in nauw contact zouden staan met de Hezbollah in Iran.

In augustus 2009 bent u teruggekeerd naar Baku, om uw familie bij te staan bij de verschillende pogingen die zij ondernamen om uw broer vrij te krijgen. U werd echter nog steeds bedreigd, zowel op straat als telefonisch. U werd ook vaak achtervolgd en bespioneerd. U was echter niet onder de indruk van deze bedreigingen en u bleef naar de islamitische bijeenkomsten gaan in de moskee, waar u uw eigen mening, die niet strookte met de mening van de islamisten, bleef verkondigen.

Toen u echter uitdrukkelijk werd gezegd dat u zich gedroeg als een vijand van de islam, beseftte u dat de bedreigingen menens waren, waarna u in maart 2012 besliste om niet meer naar de religieuze vergaderingen te gaan. Uw vriend, R. G. (...), bleef echter wel naar de moskee gaan en waarschuwde u toen hij te weten kwam dat de radicale islamisten iets tegen u aan het voorbereiden waren nadat ze vanuit Iran de opdracht hadden gekregen om u om te brengen. U ging onderduiken bij verschillende familieleden en op 21 augustus 2012 bent u uiteindelijk naar België vertrokken. Op 30 augustus 2012 bent u hier aangekomen en op 31 augustus 2012 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw broer E. (...), uw rijbewijs, twee telegrammen, brieven van de Minister van Buitenlandse Zaken van Azerbeidzjan, van de ombudsman van Azerbeidzjan, van de Minister van Justitie van Azerbeidzjan, van het ministerie van Buitenlandse Zaken in Nakhitchevan, van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Iran en van de ambassade van Azerbeidzjan in Iran, brieven aan een advocaat, aan de Iraanse ambassade, aan de ambassadrice van Unesco, aan de ambassadeur van Azerbeidzjan in Iran, documenten in verband met de gevangenschap van uw broer in Iran, een disembarkation card, enkele internetartikels, uw dossiernummer van de CPAS van Molenbeek, en uw GSM-nummer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met radicale islamieten. Zowel u als uw broer E. (...) waren niet akkoord met de radicale ideeën van de islamisten en jullie zegden dit ook openlijk. Omwille hiervan verklaart u dat uw broer aan de Iraanse grens werd gearresteerd door de Iraanse autoriteiten en u werd hierdoor bedreigd. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw persoonlijke vrees voor vervolging niet aannemelijk kon maken. Er wordt weliswaar niet betwist dat uw broer in een Iraanse gevangenis heeft vastgezeten, maar de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees voor vervolging in uw land van herkomst wordt omwille van verscheidene redenen ondermijnd.

Vooreerst bent u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u tijdens twee opeenvolgende gehoren ten overstaan van het Commissariaat-generaal geenszins concreet aangeven wanneer de bedreigingen aan uw adres zijn begonnen. Eerst verklaarde u immers dat u in januari 2012 voor het eerst problemen kreeg en dat u voordien maar een klein beetje problemen had. U zei dat u in januari 2012 merkte dat uw leven in gevaar was, want u werd opgebeld, achtervolgd en bedreigd (CGVS 22/11/12 p.9). Ook zei u dat de telefoontjes en de bedreigingen pas na januari 2012 waren begonnen (CGVS 22/11/12 p.10). Later verklaarde u echter dat u al ernstige problemen bent beginnen krijgen na de arrestatie van uw broer in 2009 en dat dat de reden is waarom u toen gedurende enkele maanden naar Moskou bent gegaan (CGVS 23/01/13 p.6). U verklaarde dat u zelfs al kleine problemen had in 2006, nog vooraleer uw broer werd gearresteerd (CGVS 23/01/13 p.5). U verklaarde bovendien dat de telefonische bedreigingen al in 2009 waren begonnen, toen E. (...) nog in de gevangenis zat (CGVS 23/01/13 p.8). Als verschoningsgrond voor deze vage en weinig coherente verklaringen haalde u aan dat u aan psychologische problemen lijdt en dat u geheugenproblemen hebt (CGVS 23/01/13 p.5,19). Deze loutere verklaring is echter niet afdoende om de zwaarwichtigheid van deze vage verklaringen in de positieve zin om te buigen. U haalde deze psychologische problemen immers pas voor het eerst aan tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal. Bij uw eerste gehoor hebt u op geen enkel moment melding gemaakt van

dergelijke problemen, terwijl die er dan wel al moeten zijn geweest, aangezien de oorzaak van uw psychologische moeilijkheden volgens u de gebeurtenissen in uw land van herkomst zijn (CGVS 23/01/13 p.19). Daarbij komt nog dat u geen enkel medisch psychologisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat u inderdaad aan ernstige geheugenproblemen lijdt, terwijl u daar, volgens uw verklaringen althans, wel over beschikt. U had het immers over een medisch attest dat u had voorgelegd bij het OCMW van Molenbeek (CGVS 23/01/13 p.5). De vage verklaringen die u aflegde met betrekking tot het begin van uw problemen kunnen dus blijvend worden beschouwd als ernstige tekortkomingen in uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van uw problemen ernstig wordt aangetast.

Daarnaast bleek u over de bedreigingen zelf ook allerm minst coherente verklaringen af te leggen. Na een grondige herlezing van het gehoorverslag, werd namelijk opgemerkt dat u aanvankelijk had verklaard dat u een zestal keer telefoon had gekregen gedurende een periode van drie maanden (CGVS 22/11/12 p.10). Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal wijzigde u uw verklaringen echter en zei u dat de telefoontjes al in 2009 waren begonnen, u kreeg een eerste telefoontje toen uw broer in de gevangenis zat en een tweede ongeveer een maand later, en dat ze bleven doorgaan tot uw vertrek in 2012. U verklaarde dat u ongeveer om de drie maanden opgebeld werd. Volgens uw verklaringen werden de telefoontjes op het einde wel intenser en meer frequent (CGVS 23/01/13 p.8,9). Er dient dus te worden opgemerkt dat de bovenstaande verklaringen bezwaarlijk met elkaar te verzoenen zijn. Opnieuw komt de geloofwaardigheid van uw verklaring ernstig in het gedrang. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs worden verwacht om gedurende de volledige asielprocedure eenduidige en coherente verklaringen af te leggen, hetgeen in casu geenszins het geval blijkt te zijn.

Ook wat de herkomst van de dreigtelefoons betreft, legde u tegenstrijdige verklaringen af. Wanneer u immers werd gevraagd hoe u wist wie u aan de lijn had en door wie u dus werd bedreigd, antwoordde u eerst dat de personen die belden hun voornaam hadden gegeven. Kort daarna wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat uw belagers hun voornaam toch niet hadden gegeven, maar dat ze zegden dat u hen kende, dat jullie samen naar de vergaderingen gingen en dat u daardoor wist met wie u te maken had, u had namelijk hun stem herkend (CGVS 22/11/12 p.10,11). Wanneer u werd geconfronteerd met deze opmerkelijke vaststelling, zei u dan weer dat u eigenlijk bedoelde dat diegenen die belden de naam van de beweging waar ze deel van uitmaakten hadden gegeven, zijnde de "Islambroeders" (CGVS 22/11/12 p.10). Deze uitleg kan echter niet worden aanvaard, aangezien uw opeenvolgende, onderling incoherente verklaringen dusdanig duidelijk en expliciet zijn dat ze niet kunnen worden aanzien als verschillende verwoordingen van eenzelfde inhoud. Dergelijke tegenstrijdigheden komen uw geloofwaardigheid in geen geval ten goede.

Voorts moet erop gewezen worden dat uw bedrag bezwaarlijk te rijmen valt met de door u verklaarde vrees voor vervolging. U verklaarde immers dat u nog tot maart 2012 naar de bijeenkomsten en religieuze vergaderingen bent gegaan, terwijl u volgens uw verklaringen als sinds 2009 door diezelfde mensen werd bedreigd (CGVS 23/01/13 p.11). Geconfronteerd met deze eigenaardige vaststelling, zei u dat u de bedreigingen eerst niet serieus nam, u zei dat de personen die u bedreigden immers niet zegden dat ze u direct zouden doden en dat ze pas de laatste keer hebben gezegd dat u een vijand van de islam was (CGVS 23/01/13 p.13). Deze uitleg kan echter niet worden aanvaard. U hebt immers meermaals verklaard dat u al sinds 2009 erge problemen had en ook zei u dat uw vrienden u al in 2011 zegden dat uw leven in gevaar was (CGVS 23/01/13 p.6). Dat u het bovendien wel nodig vond om in 2009 enkele maanden naar Moskou te gaan omwille van uw problemen (CGVS 22/11/12 p.4; 23/01/13 p.14), maar dat u na uw terugkeer naar Azerbeidzjan wel gewoon weer naar de religieuze bijeenkomsten ging, valt niet in overeenstemming te brengen met de vrees voor vervolging die u verklaart te hebben.

Een bijkomende kanttekening bij uw algemene geloofwaardigheid betreft de vaststelling dat de door u voorgehouden reismodaliteiten van Azerbeidzjan naar België evenmin geloofwaardig overkomen. Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u per minibas naar België bent gereisd en dat u bij de grenspost om Polen binnen te komen geen enkel probleem hebt gehad (CGVS 22/11/12 p.7). U bleek echter niet te weten welke documenten precies werden getoond om de grenzen te passeren en er werden volgens u ook geen afspraken gemaakt met de smokkelaar wat u moest doen bij dergelijke grenscontroles. U zei weliswaar dat er voor u een ander paspoort werd gemaakt, maar u weet niet welke naam daarin stond, u weet niet welke kleur dat document had en u weet niet of er al dan niet een visum in dat paspoort stond. Dit terwijl u wel zelf over een geldig internationaal paspoort beschikte, maar dit zou u achteraf aan de smokkelaar hebben gegeven (CGVS 22/11/12 p.7,8). Dit is opmerkelijk en maakt uw verklaringen allerm minst aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn

gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf als de personen die u vergezelden, niet aannemelijk over dat de chauffeurs niet op zijn minst concrete afspraken met u zouden maken om de nodige voorzorgen te nemen en in een plan te voorzien. Dat u in dit verband niet overtuigt doet zoals gezegd afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid, en wijst er mogelijkwerwijze op dat u op reguliere wijze en met een geldig internationaal paspoort naar België bent gereisd en dat u dit internationale paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land van herkomst vertrokken bent, verborgen te houden. Deze vaststelling vormt een verdere bevestiging van het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard om de bovenstaande conclusies te kunnen wijzigen. De verschillende brieven aan een advocaat (Document 2), aan de ombudsman van Azerbeidzjan (Document 4), aan de Iraanse ambassade (Document 9), aan de ambassadrice van Unesco (Document 12), aan de ambassadeur van Azerbeidzjan in Iran (Document 13), van de Minister van Buitenlandse Zaken van Azerbeidzjan (Document 5,20), van de ombudsman van Azerbeidzjan (Document 6), van het Ministerie van Justitie van Azerbeidzjan (Documenten 7,8,15), van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nakhitchevan (Document 14), van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Iran (Document 26), en van de ambassade van Azerbeidzjan in Iran (Document 27), twee telegrammen als afgiftebewijs (Document 3), de disembarkation card van uw broer E. (...) (Document 28), de verschillende documenten van de gevangenis van Qom in Iran (Documenten 23, 24, 25, 29) en enkele van de door u voorgelegde internetartikels (Documenten 16, 17, 18, 19) bevestigen uw verklaringen over de gevangenschap van uw broer. Dit wordt dan ook niet betwist door het Commissariaat-generaal. Uit deze documenten kan echter in geen geval worden afgeleid dat u omwille van de gevangenisstraf van uw broer E. (...) in Iran problemen zou krijgen in uw land van herkomst, Azerbeidzjan. Het andere internetartikel (Document 22) dat door u werd voorgelegd, bevat enkel algemene informatie over de relatie tussen Iran en Azerbeidzjan, hier wordt echter met geen woord gerept over uw persoonlijke situatie of uw persoonlijke problemen. Uw identiteitskaart (Document 1), uw rijbewijs (Document 11), uw dossiernummer bij het OCMW Molenbeek (Document 21), uw GSM-nummer (Document 31) en de kopie van de identiteitskaart van uw broer E. (...) (Document 10) bevatten louter persoonsgegevens over u en uw broer die door mij niet worden betwist en die dus ook geen bijdrage leveren in de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij haalt tevens aan dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft begaan.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij stelt dat zij heeft verklaard dat zij de Azerbeidzjaanse nationaliteit heeft en onderstreept dat zij "*problemen en bedreigingen*" heeft gekregen in haar land van herkomst en dat zij "*geen specifieke bescherming*" kon krijgen. Verder merkt verzoekende partij op dat zij op 31 augustus 2012 in België aankwam en dat zij diezelfde dag asiel heeft aangevraagd in België, dat zij ter staving van haar asielrelaas een dossier met documenten heeft neergelegd en dat zij werd verhoord op 22 november 2012 en op 23 januari 2013 en dat er een weigeringsbeslissing werd genomen die "*de 28-6-2013 zal worden genotificeerd*".

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielproblematiek en het louter uiteenzetten van de procedurele voorgaanden niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt immers aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij overduidelijk op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat punt 199 van de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen niet door verwerende partij werd gerespecteerd. In punt 199 van de voormelde proceduregids, dat door verzoekende partij wordt geciteerd, wordt onder meer gesteld dat ongeloofwaardige verklaringen op zich geen reden kunnen uitmaken om de vluchtelingenstatus te weigeren en dat het de verantwoordelijkheid is van de interviewer om dergelijke verklaringen te beoordelen in het licht van alle omstandigheden van de zaak.

2.2.4.2. Vooreerst wijst de Raad verzoekende partij erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De Raad stelt verder vast verwerende partij in haar beslissing op zeer omstandige wijze uiteenzet waarom verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Zo motiveert verwerende partij onder meer dat verzoekende partij onaannemelijk vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van haar asielrelaas. De duidelijke en omstandige motieven in de bestreden beslissing in acht genomen, is de Raad van oordeel dat verwerende partij met recht heeft besloten dat verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

2.2.5. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift nog het volgende: "*KV heeft een nieuwe stuk gekregen vanaf haar oorsprongland : een krantartikel met haar naam op (rubriek beneden "wanted")*". De Raad stelt echter vast dat voormeld stuk niet kan worden teruggevonden in de bijlagen bij het verzoekschrift. Het document wordt overigens ook niet vermeld in de inventaris. Het spreekt voor zich dat, wanneer verzoekende partij dit document niet heeft neergelegd, de Raad er dan ook geen rekening mee kan houden.

2.2.6. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat in de huidige stand van het dossier niet kan worden aangetoond dat “*het ernstige en erge gevaar niet bestaat*”, herinnert de Raad verzoekende partij eraan dat de bewijslast op haarzelf rust, dat verzoekende partij derhalve zelf dient aan te tonen dat haar asielaanvraag gegrond is en dat het noch tot de taak van de commissaris-generaal noch tot die van de Raad behoort om te bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn. Verder stelt de Raad vast dat uit onderhavig arrest blijkt dat de door verzoekende partij voorgehouden problemen niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.2.7. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* tracht te weerleggen. Haar verweer is op dat vlak derhalve niet ernstig te noemen en doet geen afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde. Bijaldien worden de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.8. Het voorgaande in acht genomen, dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Azerbeidzjan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT